

One Programme – Adventure Skills

Każda ze sprawności technik jest podzielona na 9 stopni trudności - zdobywanych po kolei co się przekłada na wiedzę harcerską i tak np widząc kogoś z 3 stopniem Biwakowania wiadomo że na 100% umie sam ułożyć ognisko.

Niezależnie czy się przyjdzie do drużyny jako zuch czy wędrownik robi się je po kolei, gdyż jest to odzwierciedlenie posiadanej wiedzy a nie obycia harcerskiego czy postawy. Jak ktoś nie wie co ma przygotować by ułożyć ognisko (stage 1,2 są nieco bardziej teoretyczne) to w praktyce (od stage 3) nie będzie potrafił tego poprawnie zrobić.

Są szczegółowe wymagania które trzeba zrealizować w 100% - jak komuś brakuje podpunktu to po prostu nie ma tej techniki zaliczonej na wyższy poziom. Można realizować wymagania z wyższych stopni jeśli ktoś się czuje na siłach ale nie otrzyma go dopóki nie zrobi 100% z niższych.

Realizację zadań w praktyce ma zapewnić różnorodny program drużyny czyli : biwaki, wędrowki, zbiórki, zajęcia terenowe.

Sprawności się nie otwiera / nie zamyka - każdy prowadzi własny rejestr co mu zostało do zrobienia. Nie robi się tego na zasadzie "przedbiegów" tylko podsumowując fragment pracy drużyny - np kwartalnie. "Byłem na biwaku, rozstawiłem namiot, gotowałem sam, przygotowałem trasę wędrowki itd... czyli mam zrealizowane 3 podpunkty z "wędrowek", 2 z "biwakowania", 3 z... itd. Podsumowanie jest wraz z drużynowym czyli on automatycznie potwierdza, że rzeczywiście ktoś posiada taką a nie inną wiedzę.

Każdy je realizuje bo wynikają ze zwykłego programu drużyny. Są pewnego rodzaju podsumowaniem pracy oraz odzworowaniem zaangażowania poszczególnych harcerzy.

Sprawności realizują wszyscy - nawet drużynowi i instruktorzy - w końcu kto jak nie oni powinni być specjalistami w konkretnych dziedzinach.

Napomknę że wszystkie zbiórki są ustalane przez wszystkich członków drużyny tak by dać im

szansę zdobycia to czego im akurat "brakuje".

Te techniki są ściśle powiązane ze stopniami czyli np. na 1-szy stopień ma ktoś otworzyć np. 3 techniki o jeden poziom w górę (i tak np. nowy człowiek w drużynie robi poziom 1 a ten który był od zucha i ma np. poziom 4 z wędrówek robi teraz 5), na drugi stopień ma już mieć zaliczone 2 i "otwarte" kolejne 4 itd... Sprawności zalicza (w trakcie jej wykonywania) osoba mająca poziom przynajmniej o 2 w górę niż ten zdobywany czyli np. harcerz z 5 z technik survivalu zaliczać może innym harcerzom max do poziomu 3. Odciąża to drużynowego oraz wprowadza interakcję i więzi między członkami drużyny. Daje możliwość swego rodzaju rywalizacji - żaden HS nie będzie chciał mieć poziomu 2 z czegoś tam tak samo jak jakiś zuch :P Poziomy od 7 w górę to są już "specjaliści" - w wymaganiach znajdują się uprawnienia państwowe jak np. patent sternika, kurs spadochronowy czy zaawansowany kurs certyfikowanego ratownika. Co jakiś czas centralnie i w poszczególnych chorągwiach są organizowane "zaliczenia" - głównie dla wędrowników i drużynowych - na poziomy 7+.

Drużynowy wcale nie musi znać wszystkich technik - ma wykorzystać specjalistów - jak nie ma patentu żeglarskiego a harcerze chcą zaliczyć coś związanego z wodą musi znaleźć instruktora :P

Proponowany podział na kategorie:

- **Wodne** – w oryginale były podzielone na 3: wioślarstwo, żeglarstwo, kajakarstwo (od podstaw bezpieczeństwa po patenty sternika jachtowego i motorowodnego)
- **Samarytanka** (od podstaw po uprawnienia państwowe z kwalifikowanej pomoc medycznej, działania na rzecz OSP czy w innych zespołach ratowniczych - BORM klasyfikowałyby się gdzieś 2/3 (poziom 5-6 na 9) - czyli dla wędrownika)
- **Biwakowanie** (od biwaków, drobnych rzeczy jak np rozstawianie namiotu po pracę w zespole kwatermistrzowskim, udział w wymianach międzynarodowych, jamboree itp...)
- **Techniki survivalowe** (począwszy od przygotowania własnego zestawu przetrwania [typu igła nitka, żyłka, gwizdek..] po udział w ogólnopolskiej imprezie survivalowej zimą np lub wyprawie na Kilimandżaro :P, uprawnienia taternika czy speleologa)
- **Wędrówki** (zarówno górskie jak i nizinne) (od zwykłych wędrówek przez uprawnienia przewodnika PTTK aż po zdobycie 3 spośród 5 najwyższych szczytów Europy)
- **Pionierka** (z użyciem drewna i sznurka - tylko!!! żadnych pił łańcuchowych, gwoździ etc... - od totemu po bramy, katapulty, mosty zwodzone i wiszące)
- **Lotnicze** (wymagania od zapoznania się z podstawowymi prawami aerodynamiki budowy maszyn latających po uprawnienia skoczka spadochronowego [gapa] lub pilota szybowcowego)

Ważne jest by zwrócić uwagę na fakt, że tych technik nie jest 20 tylko raptem 9 gdyż mają to być techniki „uniwersalne” dla wszystkich harcerzy. Lotnicze i wodne istnieją głównie z faktu istnienia drużyn lotniczych i wodnych. Te nie tylko realizują pewnego rodzaju zainteresowania (bo od tego są kluby specjalnościowe) ale działają w bardzo specyficzny sposób.